

kousko, zůstává celá řada závazků, za něž ani nynější Rakousko neručí, a které tedy zůstávají odkázány na bývalý rak. erár, na jeho likvidační podstatu, a to jsou zejména mimo závazky z obohacení, též závazky typu *ex delicto* a *quasi ex delicto*, zvláště tedy též závazky ze zákonného povinného ručení (t. zv. ručení za výsledek), tedy i závazek, o nějž v tomto sporu jde. Při stanovisku odvolacího soudu byl by žalobce úplně *ex lex*, visel by se svým nárokem ve vzduchu, neboť by nebylo nikoho, proti komu by jej mohl uplatňovati, což je situace v právním řádě nemožná.

Čís. 8055.

Uvedl-li vyrovnací dlužník v seznamu věřitelů pohledávku nesprávně, nemůže to mít vliv na věřitelovo právo žádati kvotu ze skutečné pohledávky. Nezaplatil-li dlužník splátku v plné výši, postihují ho následky § 57 vyr. ř.

(Rozh. ze dne 18. května 1928, Rv II 733/27.)

Věřitel domáhal se na vyrovnávším se dlužníku zaplacení celé pohledávky po srážce 161 Kč 42 h, ježto dlužník zaplatil na prvou splátku vyrovnací kvoty místo 184 Kč 10 h jen 161 Kč 42 h. Ze zažalované pohledávky přiznal procesní soud první stolice žalobci 2412 Kč 58 h, odvolací soud vyhověl odvolání žalovaného a přiznal žalobci pouze 306 Kč 23 h.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Dovolání opřenému jen o dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), nelze odepřítí oprávnění. Žalobkyně domáhá se zaplacení celé své pohledávky po srážce 161 Kč 42 h z důvodu, že žalovaný zaplatil na prvou splátku vyrovnací kvoty místo 184 Kč 10 h jen 161 Kč 42 h. Dovolává se tudíž zřejmě práva plynoucího pro ni z § 57 vyr. ř. v doslovu čl. III. zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n. Žalovaný tvrdil v první stolici, že splátka jím vypočtená jest správná, poněvadž celková pohledávka žalobkyně činila jen 2.306 Kč a nikoli 2.629 Kč 97 h, ježto mu žalobkyně neprávem započítává jednak útratovou pohledávku 132 Kč, kterou mu slevila, jednak dalších 139 Kč dle účtu ze dne 7. listopadu 1923, který neobdržel a který se týká zboží, jež nebylo dodáno, a posléze, že neprávem žádá také úroky, které nebyly dříve nikdy účtovány. Uvedl proto v seznamu věřitelů pohledávku žalobkyně bez ohledu na tyto částky. Žalobkyně sama svou pohledávku k vyrovnacímu řízení nepřihlásila. Procesní soud zjistil, že částka 132 Kč nebyla žalovanému slevena, že také dostal účet i zboží, jichž se týká pohledávka 139 Kč, a posléze, že dle předložených účtů byla kupní cena splatna do 30 dnů po vydání účtů a že při opožděném plnění počítají se obvyklé úroky z prodlení.

Žalovaný v odvolání výslovně uznal, že měl platiti 42% kvotu také z těchto částek, uvedl však, že žalobkyně spoluzavinila, že jeho přihláška k vyrovnacímu řízení nebyla úplná, poněvadž, byvši o zavedení vyrovnacího řízení uvědoměna, mohla se o výši ohlášené pohledávky přesvědčiti ze seznamu pasiv, že však neučinila nic, by byl omyl vysvětlen, a upomínala žalovaného teprve dopisem ze dne 19. ledna 1927. Z toho dovozuje, že žalobkyně nemůže žádati zaplacení celé pohledávky, poněvadž podle § 53 vyr. ř. oživne pohledávka jen tehdy, zůstala-li nepovšimnutou jenom zaviněním úpadcovým. Může prý tedy žalobkyně žádati jen 42% kvotu z obou uvedených částek 132 a 139 Kč, pak z účtovaných úroků 55 Kč 23 h po srážce zaplacených 23 Kč, celkem 306 Kč 23 h. K tomuto právnímu názoru odvolatelovu připojil se také soud odvolací, maje za to, že bylo na žalobkyni, by se buď osobně dostavila k vyrovnacímu roku a svou pohledávku přihlásila, neb aby podala přihlášku písemnou. Neučinivši tak nese prý také sama vinu na tom, že její pohledávka nebyla pojata do vyrovnacího řízení ve výši, jak ji sama účtuje, že zůstala co do jisté části nepovšimnuta. Dlužník, ježmuž nebylo prokázáno výhradně zavinění, splnil prý správně 7% z pohledávky žalobkyně, kterou ohlásil a která byla pojata do vyrovnacího řízení, takže nelze tvrditi, že nevyhověl podmínkám vyrovnání. Odvolací soud ocitl se tu na scestí. Žalováno jest z důvodu § 57 vyr. ř., protože dlužník nesplnil plně potvrzené vyrovnání. Žalobkyně nežádala zaplacení celé pohledávky proto, že výhradním zaviněním dlužníkovým nebylo přihlíženo ve vyrovnacím řízení k její pohledávce, nýbrž chtěla se od počátku spokojiti příslušnou kvotou (srv. dopis ze dne 19. ledna 1927), na niž měla právo, ať se již vyrovnacího řízení účastnila nebo ne (§ 53 první odstavec vyr. ř.). Nebylo její povinností, by pohledávku přihlašovala, stačilo, že pohledávku měla. Sporna byla jen výše její pohledávky a tím i výpočet kvoty. Uvedl-li dlužník v seznamu věřitelů pohledávku nesprávně, nemůže to míti vliv na právo věřitelovo žádati kvotu ze skutečné pohledávky, kterou ovšem musí prokázati. To se stalo i v tomto případě, kde správnost zažalované pohledávky byla nejen zjištěna, nýbrž dodatečně i uznána. Nezaplatil-li tedy žalovaný příslušnou splátku v plné výši, postihují ho následky § 57 vyr. ř. v doslovu čl. III. zák. ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n., leč že by se mu přihodilo při plnění omluvitelné nedopatření, ve kterémž případě by arci nebylo splnění vyrovnání pokládati za neúplné, jak nejvyšší soud vyložil ve svém plenárním rozhodnutí ze dne 9. února 1928, pres. 761/27, čís. sb. 7760. K ospravedlnění tomu však nestačí, že žalobkyně svou pohledávku nepřihlásila k vyrovnacímu řízení, neboť k tomu nebyla, jak již dovedeno, povinna. Bylo věcí žalovaného, by jednotlivé zásilky zboží měl v patřnosti a by vzal zřetel také k pohledávce útratové, kterou znal z platebního rozkazu a, neučinil-li tak a byl na pochybách, aby se sám u žalobkyně informoval. Že námitky žalovaného co do výše pohledávky žalobkyně nesprávným účtováním částek 132 Kč a 139 Kč, pokud se týče úroků z prodlení, nebyly odůvodněny, vyplývá rovněž z předchozí úvahy. Jiných okolností žalovaný na svou omůlku v prvé stolici nepřednesl.